

РЕШЕНИЕ

№ 8319

гр. София, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 153 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ

при участието на секретаря Л.

като разгледа докладваното от НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ Гражданско дело № 20221110110755 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата 749, 10 лв. /с включени 10 лв. ликвидационни разноси/, представляваща регресно вземане за изплатено обезщетение по застраховка „К.“ за вреди, причинени на л.а. „М., поради застрахователно събитие, настъпило на 07.03.2018 г. в гр. София, на кръстовището на бул. „А.“, от виновно противоправно поведение, изразяващо се в необезопасяване и необозначаване на дупка на пътното платно от страна на длъжностни лица, чийто възложител е С., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 73082/2021 г. на СРС, 153 състав.

Ищецът твърди, че е застраховател по имуществена застраховка „Каско“ за л.а. „М., обективизирана в полица № ., валидна в периода 24.06.2017 г. – 23.06.2018 г. Сочи, че на 07.03.2018 г. в гр. С.“ процесният автомобил, управляван от С.К., попада в необозначена и необезопасена дупка на пътното платно на кръстовището на бул. „А.“. В резултат на произшествието били увредени 2 бр. пиропатрони на предния капак, като за настъпилото ПТП бил съставен Протокол № . от 07.03.2018 г. При ищеца била образувана щета № ., вредите били оценени на 739, 10 лв. и на 08.12.2018 г. тази сума била заплатена на собственика на процесния автомобил – „Б.. Според ищеца

отговорност за настъпилите вреди носи ответникът С. в качеството му на възложител на работа, тъй като бил длъжен да поддържа пътната си мрежа в изправност. Твърди за процесната сума да е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 73082/2021 г. по описа на СРС, 153 състав, срещу която ответникът е възразил в законоустановения срок, поради което предявява настоящия установителен иск. Претендира разноски.

Ответникът е депозирал отговор на исковата молба в законоустановения срок по чл. 131 ГПК, като оспорва иска. Твърди да не е налице застрахователно правоотношение между ищеца и собственика на увреденото МПС, от което прави извод за липса на регресна претенция за изплатеното обезщетение. Дори обаче да е налице такова правоотношение, то процесното събитие не съставлявало покрит риск и вредите от него не следвало да бъдат обезщетявани. Оспорва се механизмът на твърдяното ПТП при възражения, че няма данни за размерите на процесната дупка, а представеното уведомление за застрахователно събитие съдържало субективни твърдения на лице, заинтересовано да получи застрахователно обезщетение. Ответникът оспорва и представения протокол за ПТП от 07.03.2018 г. при твърдения, че същият не отразявал факти, възприети от длъжностните лица на МВР, поради което не можел да се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно механизма на процесното ПТП. Релевира възражение за съпричиняване на вредите от водача на увреденото МПС, който не се бил движил със съобразена скорост, въпреки наличието на неравност по пътната настилка. Ответникът възразява и срещу размера на платеното обезщетение при твърдения, че не било отчетено овехтяването на процесния автомобил и амортизацията на частите му. На последно място се навежда възражение, че не било доказано виновно и противоправно поведение на служители на ответната страна да е в причинна връзка с настъпилия резултат. Поради изложените обстоятелства ответникът моли искът да бъде отхвърлен и претендира разноски.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Със застрахователна полица № . от 20.06.2017 г., за лек автомобил М., между ищцовото дружество и Б., в качеството на собственик на автомобила, е

сключена застраховка „К.” със срок на застрахователно покритие от 24.06.2017 г. до 23.06.2018 г., при застрахователна сума 32 000 лева и застрахователна премия 1 603,44 лв., платима на четири вноски, първата от които е платена при сключване на застраховката, видно от представената квитанция.

Видно от представения протокол за ПТП № ./07.03.2018 г. на същата дата е настъпило ПТП на територията на град София, с участието на застрахования от ищеца автомобил М., управляван от С.К.. В протокола е посочено, че при движение по бул. А., водачът на автомобила е попаднал в необезопасена и необозначена дупка около шахта на пътното платно. Отразени са видими щети по автомобила – еърбеци на преден капак, предна лява гума и др. Протоколът е съставен на мястото на произшествието от контролен орган на Пътна полиция, поради което има характер на официален удостоверяващ документ относно удостоверените от съставителя му и лично възприети от него факти по отношение идентификация на участниците в ПТП, представените от тях документи, наличието на дупка на пътното платно, пътните условия и видимите щети по моторното –превозно средство.

Със заявление за щета от 07.03.2018 г. ищецът е уведомен за настъпило ПТП със застрахования автомобил, когато автомобилът при движение по бул. Арсеналски попаднал в дупка на пътното платно. Посочени са вреди по преден капак и еърбег-изгърмял. След извършен оглед и оценка на щетите по застрахования автомобил, застрахователят-ищец по делото е определил застрахователно обезщетение 739,10 лв., което е изплатено на Б. с платежно нареждане от 08.12.2018 г.

Според заключението по автотехническата експертиза всички увреждания по л. а. М., отразени в описа на застрахователя, са в причинна връзка I механизма на ПТП, установен по делото. Еърбег може да изгърми при преминаване на автомобил през дупка, както е в процесния случай. За отстраняване на щетата се е наложило да бъдат подменени 2 броя пиропатрони на преден капак. Стойността, необходима за възстановяване на автомобила, изчислена по средни пазарни цени към датата на ПТП, е 742,30 лв.

Ответникът е получил регресна покана на 11.02.2019 г., видно от писмо с обратна разписка на куриерска компания С..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По иска по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 и чл. 45 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че е налице валиден застрахователен договор, в периода на застрахователно покритие на който и вследствие противоправно поведение на лица, чийто възложител е ответникът, е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска и за което в изпълнение на договорното си задължение е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди.

Ищцовото дружество е застраховател по имуществена застраховка „к.“ за увредения автомобил по представената полица, валидна към датата на ПТП. Ответникът оспорва тази валидност, поради липсата на подпис в полицата на една от страните по договора за имуществена застраховка, както и предметния обхват на застраховката.

Принципно в производствата по регресните претенции по чл. 410 КЗ и чл. 411 КЗ /чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.)/ ответникът е трето лице по отношение на застрахователното правоотношение и той би могъл да противопостави на застрахователя всички свои възражения, които има срещу застрахования. Той разполага с възможността да направи възражения, които се основават на застрахователното отношение, в т. ч. и за липсата на валиден застрахователен договор, или за отсъствие на една от предпоставките, посочени в чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.); – виж например Решение № 64 от 15.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 667/2009 г., I т. о., ТК.

По отношение на възражението за недействителност на процесната застраховка следва да се имат предвид задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 2А от Тълкувателно решение № 1 от 07.03.2019 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2018 г., ОСТК, според които липсата на съгласие по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД, като основание за нищожност на застрахователния договор "Гражданска отговорност" на автомобилистите, не е налице в хипотезата на неположен подпис от някоя от страните, поради което и правните последици на тази вид недействителност няма да настъпят. Наистина формалното отсъствие на подпис в застрахователната полица, като несъобразено с императивното изискване за форма на застрахователния договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите,

установено с чл. 344, ал. 1 КТ /респ. чл. 184, ал. 1 КЗ – отм. /, може да обективира и липсата на съгласие за неговото сключване, но характерът на този договор на абсолютна търговска сделка и разпоредбата на чл. 343, ал. 2 КЗ /респ. чл. 183, ал. 2 КЗ – отм. /, дават основание да се приеме, че в сочената хипотеза ще е приложимо правилото на чл. 293, ал. 4 ТЗ. Макар да се отнасят до действителността на застрахователния договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, при липсата на положен подпис от някоя от страните, посочените разяснения на ВКС следва да намерят приложение и в настоящия случай, доколкото договорът за имуществено застраховане /"Каско"/ по правната си същност представлява абсолютна търговска сделка, към която приложение намира посочената разпоредба от ТЗ.

Действително представената по делото застрахователна полица не е подписана от ищеца – застраховател. Разпоредбата на чл. 293, ал. 3 ТЗ установява обаче забрана за позоваване на нищожността на договора по отношение на страната, която с поведението си е демонстрирала зачитане на действието на изявленията по сделката. Поведение, от което може да се заключи, че липсва оспорване, е приемането на изпълнението на насрещната страна по договора, какъвто е именно разглеждания случай. След настъпване на процесното ПТП – в срока на действие на договора за имуществено застраховане, във връзка с подаденото уведомление за щета ищецът е извършил действия по образуването на щета, определянето на застрахователно обезщетение и престирането на такова на Б. в размер на 739,10 лв. Следователно ищецът, а още по - малко трето за договора лице, каквото е ответникът, не разполага с възражение за нищожност на договора.

Що се отнася до предметния обхват на процесния договор за имуществена застраховка, видно от посоченото в полицата, същата е покривала рискове, свързани с последици от злополука, причинени от пътнотранспортно произшествие, какъвто несъмнено е настоящият случай.

По време на действието на договора е настъпило застрахователно събитие /ПТП по смисъла на §6, т.30 ЗДвП/, от което по застрахованото МПС са били нанесени вреди.

Съществуването на дупка на пътното платно и настъпването на вредите по твърдения в исковата молба начин се установяват от събраните по делото

писмени доказателства и изслушаната експертиза.

От заключението на автотехническата експертиза се установява, че описаните от ищеца вреди са в причинна връзка с попадането на автомобила в дупката на пътя, поради което и съдът приема за доказана по делото причинно –следствена връзка между обезщетенията от ищеца вреди и неизпълнението на ответника на задължението му да поддържа пътя в състояние, годно за безопасната му експлоатация, като изплатеното от ищеца обезщетение не надвишава действителния им размер 742,30 лв., поради което и с изплащането му ищецът е встъпил в правата на увреденото лице до размера на платената сума 739,10 лв. и 10 лв. ликвидационни разноси.

Съдът не споделя доводите на ответника, че при определяне на обезщетението следва да се съобрази овехтяването на новите части, съобразно експлоатационния период на процесното съоръжение. Съгласно чл. 405 КЗ застрахователят дължи обезщетяване на действителните вреди, причинени на застрахованото от него имущество, в рамките на застрахователната сума. В чл. 386, ал. 2 КЗ е посочено, че застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. Т.е. обезщетението следва да осигури възстановяване на имуществото във вида, в който то се е намирало преди настъпването на събитието, покрит риск по договора, включително и при спазване изискванията за запазване на гаранционните условия, ако такива са приложими по отношение на същото. Съобразно чл. 400 КЗ застрахователната сума не може да надвишава действителната /при пълна обезвреда/ или възстановителната /при частична обезвреда/ стойност на имуществото, като за действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество, а за възстановителна стойност се смята цената за възстановяване на имуществото от същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Според съдебната практика, обективирана в решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г., I т. о., постановено по реда на чл. 290 ГПК при съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователно обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие - деликвентът/застрахователят дължи обезщетение за действителните вреди без да се отчита овехтяване. Респективно няма

основание да се приеме, че ремонтът следва да се извърши с части, различни от оригиналните, освен ако не се установи, че съществуват такива със същите технически характеристики и качество или пазар на употребявани оригинални части.

По делото е установен сложния фактически състав на регресното вземане в хипотезата на чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, а именно: 1/ наличието на валиден договор за имуществено застраховане с увредения и плащането по него на обезщетение за настъпили вреди; и 2/ наличието на предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника по чл. 49 ЗЗД като възложител не за активно поведение на неговия изпълнител, а за бездействие-неизпълнение на задължение за осъществяване на действие по поддържане на пътя.

Неоснователно е възражението на ответника за съпричиняване. По делото не се установява водачът на застрахования при ищеца автомобил да се е движел с превишена и несъобразена с пътните условия скорост, като според вещото лице при попадане в дупка се получава движение на автомобила във вертикална посока, при което е възможно да сработят датчиците и да гръмнат пиропатроните на предния капак.

Ответникът С. не спори, че пътят, на който е реализирано произшествието е общинска собственост, управлява се и се поддържа от общината, поради което и последната отговаря за неговата изправност съгласно чл. 31, ал. 1 от Закона за пътищата. Общината не е осъществила законовите си задължения по отстраняване на локални повреди по настилката и пътните принадлежности, причинени от нормалната експлоатация на пътя по смисъла на чл. 47, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за пътищата, вследствие на което са настъпили вреди по процесния автомобил, което от своя страна е предпоставка за ангажирането на отговорността ѝ по чл. 49 ЗЗД.

По изложените съображения съдът намира предявения иск за основателен, който следва да бъде уважен до пълния предявен размер 749, 10 лв.

На ищеца се дължи и законната лихва върху главницата, считано от датата на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 21.12.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

На ищеца следва да се присъдят на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК

разноски за исковото производство в общ размер на 425 лв. за държавна такса, депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, както и в заповедното производство в общ размер на 75 лв. за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, че С., с адрес на управление: гр.С., със седалище и адрес на управление: гр. С. на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 и чл. 45 ЗЗД сумата 749, 10 лв. /с включени 10 лв. ликвидационни разноски/, представляваща регресно вземане за изплатено обезщетение по застраховка „К.“ за вреди, причинени по л.а. „М., поради застрахователно събитие, настъпило на 07.03.2018 г. в гр. София, на кръстовището на бул. „А.“, от виновно противоправно поведение, изразяващо се в необезопасяване и необозначаване на дупка на пътното платно от страна на длъжностни лица, чийто възложител е С., ведно със законната лихва върху главницата от датата на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 21.12.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 73082/2021 г. на СРС, 153 състав.

ОСЪЖДА С., с адрес на управление: гр.С. да заплати на ЗК „Лев инс“, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С. на основание чл.78, ал.1 и ал. 8 ГПК сумите 425 лв. разноски за исковото производство и 75 лв. разноски в заповедното производство.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____